

РЕШЕНИЕ

№ 3694

гр. София, 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 14.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7828** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано въз основа на Определение № 5958/10.08.2020 г., постановено по адм. дело № 838/2020 г. по описа на АССГ, с което съдът е разделил първоначално предявените обективно съединени искове за сумата от 68 318.11 лв., общо за претърпени имуществени и неимуществени вреди, по искова молба на [фирма] срещу Националната агенция за приходите /НАП/.

Предмет на настоящото производство е претенция за причинени неимуществени вреди в размер 10 000.00 лв. Сумата се претендира, ведно с мораторната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното и изплащане.

В уточняваща молба се твърди, че неимуществените вреди произтичат от незаконосъобразните действия при установяване на публичните задължения, обективирани в РА № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г., отменен с решение № 974/09.07.2018 г. на Директор на дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП; от незаконосъобразните действия при установяване на публичните задължения, обективирани в РА № Р-22002218004417-091- 001/15.04.2019 г., отменен с решение № 1690/07.10.2019 г. на Директор на дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП.

На второ място, твърди се, че претендираните вреди са резултат и от незаконосъобразните действия на публичния изпълнител, постановил ПОМ с Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С 180022 – 023 – 0000249 / 24.01.2018г., изх. № С 180022 - 023- 0000524 /13.02.2018 г., изх. № С 180022 – 022 – 0009909 / 26.02.2018 г. и изх. № С 180022 - 023- 0002977 / 16.08.2018 г. чрез запор върху банкови сметки и възбрана на собствените на ищеца имоти. Незаконосъобразността на действията на публичния изпълнител, според ищеца, се състои в пренебрегване изискването на чл.121,ал.3 ДОПК - предварителните обезпечителни мерки да се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване дейността на лицето.

Заявява се, че причинно-следствената връзка между незаконсъобразните актове и действия на администрацията и настъпилите вреди се състои в обстоятелството, че ако не бяха постановени и извършени първите / РА/, не би било налице основание да се налагат ПОМ, състоящи се в запор върху банковите сметки, поради липса на публични задължения и ищецът не би търпял вреди от наложените мерки Освен това се твърди, че ако публичният изпълнител бе спазил изискването да наложи обезпечителни мерки върху активи, които не възпрепятстват дейността на ищеца, и бе наложил възбрана върху сградата на [улица] и върху акциите от Пенсионноосигурителен институт АД, ищецът не би понесъл вреди от запорите върху банковите сметки Ищецът претендира, че незаконосъобразното установяване на публичните вземания се установява от отмяната на ревизионните актове, като претендира, че отмяната им е основание за възникване на отговорността по ЗОДОВ. Наложените без основание обезпечителни мерки счита за незаконосъобразни независимо от спазването на процедурата. Отмяната на ревизионните актове още в досъдебната фаза, според него, доказва незаконосъобразността на действията на органите на НАП и издаваните от тях в хода на ревизията актове, какъвто акт е искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Уточнява се, че претърпените вреди се изразяват в накърнена репутация пред банките и сриване на кредитния рейтинг, както и нарушен авторитет пред контрагентите и невъзможност да се извършват нормална търговска дейност, тъй като ищецът не бил в състояние да сключва търговски сделки, тъй като никой търговец не сключвал сделки с дружества, чието имущество е запорирано или възбранено.

Ищецът моли исковата молба да бъде изцяло уважена. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът, Националната агенция за приходите, в писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, оспорва иска и моли съдът да го остави без уважение, като неоснователен и недоказан. Счита, че не са налице предпоставките по чл.1 от ЗОДОВ – липсва пряка връзка между отменените ревизионни актове, наложените обезпечителни мерки и претендираните вреди, излага доводи, че обезпечителното производство е самостоятелно от ревизионното, а наложените с постановления на публичния изпълнител обезпечителни мерки не са незаконосъобразни актове. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар.

Участващият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че искът е неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложената по делото заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221516008914-020-001/14.12.2016г. е възложено извършване на ревизия на ищеца [фирма] за определяне на задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди от 2010 г. до 2015г., задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м.12.2010г. до м. 11.2016г. ; за данък по чл.42/49 по ЗДДФЛ за периодите от м.12.2010 г. до м.11.2016г. и осигурителни вноски по КСО за периодите от м. 12.2010г. до м.11.2016г.

В хода на ревизионното производство, по искане на ръководителя на ревизията, с ПНПОМ № С180022-023-0000249/24.01.2018г. е наложена възбрана върху недвижим имот двуетажна града, находяща се в [населено място] [улица], запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в банка ДСК, Първа инвестиционна банка и ТБ Т. банк АД и запор върху лек автомобил Пежо, модел 306 с рег. [рег.номер на МПС] .

С ПНПОМ № С180022-023-0000524/13.02.2018г. и ПНПОМ № С180022-022-0009909/26.02.2018г е наложена възбрана върху поземлен имоти № 005076, находящ се в землището на [населено място], [община] с площ 96,827 дка.

Цитираните постановления не са обжалвани и са влезли в сила.

С РА № 22221516008914-091-001/ 05.02.2018 г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП-С. са установени задължение за дружеството по ЗКПО и ЗДДФЛ.

Видно от приложеното по делото Решение № 974/09.07.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП , ревизионният акт е отменен, с указания за повторна ревизия за определяне на задълженията на [фирма] за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди от 2010 до 2015г.

С ПНПОМ № 080022-023-0002977/16.08.2018, издадено от главен публичен изпълнител са наложени запор на средства и възбрана на недвижими имоти по повод на ревизионно производство започнало със ЗВР № Р-22002218004417-020-001/ 30.07.2018г. Предполагаемия размер на публичните вземания е 257163.00лв. Постановлението е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който с Решение № ПО-100/10.09.2018г. е оставил без уважение жалбата на [фирма] срещу него. Решението е обжалвано по съдебен ред, като с решение № 3853 от 06.06.2019г. по адм.д. № 10191/2018г. на АССГ, съдът е отхвърлил жалбата на [фирма], като неоснователна.

Повторната ревизия е приключила с РА № Р-22002218004417-091-001/ 15.04.2019г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП С., с който са установени

задължения по ЗКПО за 2010г., 2011г., 2012г., 2013г. и 2014г. Актът е отменен с Решение № 1690/07.10.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП в частта за установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди 2011, 2012, 2013 и 2014 г. и потвърден относно дължими лихви за авансови вноски в размер на 2191,09 лв. за данъчен период 2010 г., но задължението е погасено по давност и не подлежи на принудително изпълнение.

С постановление изх. № С190022-024-0018064/22.05.2019г., издадено от старши публичен изпълнител в ТД НАП С., наложените обезпечителни мерки са отменени.

За изясняване на делото от фактическа и правна страна съдът допусна събирането на гласни доказателствени средства.

Видно от показанията на св. С., същата, като управител на [фирма] през 2015 г. решила да участва съвместно с [фирма] в изграждане на ваканционен комплекс във Врачанския балкан, тъй като [фирма] било собственик на земята. През 2018 г. узнала, че имотът е възбранен и тогава решила да се откаже от проекта. През есента на 2019 г. продала фирмата, тъй като същата била създадена само с цел -инвестиция в този ваканционен комплекс. Свидетелката твърди, че останалите нейни колеги също не продължили да работят с „ЕСТ“, тъй като били ангажирани чрез нея и също загубили доверие. Свидетелката сочи още, че и било известно, че върху сметките на дружеството –жалбоподател имало наложен запов, поради което същото нямало възможност да започне изграждане на обекта.

Свидетелят В. Д. - син на изпълнителния директор на [фирма], заявява пред съда, че във връзка с реализиране на проекта „Л. Спа“ и необходимост от финансиране, провел неформални срещи с представители на две банки. На същите, служителите му обяснили, че няма шансове за кредитиране, дори и да подаде официално искане за разглеждане на кредит, тъй като върху имуществото на дружеството имало наложени запови. Баща му направил договорка със св. С. за съвместно участие. Тъй като проектът не се осъществил, свидетелят в края на 2019 г. придобил дяловете от дружеството на г-жа С.. Сочил, че му е известно, че по –рано през 2019 г. [фирма] е апортирало недвижимите си имоти в дружество [фирма].

Съдът кредитира като последователни и непротиворечиви показанията на разпитаните свидетели досежно причините за възникването- необходимостта от съвместно финансиране на проект „Л. –Спа“, и прекратяването на търговските отношения между [фирма] и дружеството-жалбоподател-наложената възбрана върху терена-собственост на [фирма] . Същите относно направената апортна вноска през юни 2019г. се потвърждават и от приложената по делото справка от Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел за актуалното състояние на [фирма].

Въз основа на тази фактическа обстановка и предвид очертания от ищеца предмет на спора, съдът прави следните изводи:

Предявеният иск е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване, тъй като претендира вреди в резултат на твърдени за

незаконосъобразни РА и ПНПОМ. Съдът намира ,че предвидената в чл.1 ал.1 от ЗОДОВ защита намира приложение и в случаите когато се претендират вреди, изразяващи се в нарушение добрата репутация, включително и на юридически лица, в каквато насока е и актуалната съдебна практика.

Според чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което да е причинена вреда, като тази вреда следва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието му. При липса на някой от елементите на този фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за доказване на предпоставките за ангажиране на отговорността е изцяло на ищеца.

Както бе посочено по-горе, претенцията на ищеца се основава на първо място на отменените като незаконосъобразни РА. В случая безспорно се установи, че РА № 22221516008914-091-001/ 05.02.2018 г., е отменен с Решение № 974/09.07.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП. РА № Р-22002218004417-091-001/ 15.04.2019г, с който са установени задължения по ЗКПО за 2010г., 2011г., 2012г., 2013г. и 2014г. е отменен с Решение № 1690/07.10.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП в частта за установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди 2011, 2012, 2013 и 2014 г. Следва да се отбележи, че с посоченото решение РА не е отменен изцяло. В частта, с която РА е установен резултат по ЗКПО относно дължими лихви за авансови вноски за данъчен период 2010г. не е отменен и не е оспорен по съдебен ред.

Ревизионният акт е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, той е издадено от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Претендира се, че от незаконосъобразните РА са настъпили причинените неимуществени вреди.

Както бе посочено, а и не се спори по делото ,че двата ревизионни акта са отменени като незаконосъобразни.

При тези обстоятелства, съдът приема, че е налице първата предпоставка на закона за реализиране отговорността на държавата за вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразна административна дейност.

Настоящият състав намира обаче, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между отменените РА и твърдените вреди.

На първо място следва да се отбележи, че в исковата молба не се навеждат конкретни доводи в подкрепа на претенцията, че претендираните неимуществени вреди са пряка и непосредствена последица от процесните ревизионни актове. Всъщност, такива се твърдят да са настъпили като резултат от наложените предварителни обезпечителни мерки. В тази насока са ангажирани и гласните доказателствени средства.

Ищецът претендира, че незаконосъобразността на ревизионните актове, обуславя и незаконосъобразността на наложените обезпечения с постановленията за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

В мотивите на тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на Върховен административен съд е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия - пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина, водещи при определянето на съдържанието на понятието "пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която, причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

С оглед на посоченото, съдът не споделя доводите на ищеца, че незаконосъобразността на ревизионните актове, обуславя и незаконосъобразност на наложените обезпечения с постановленията за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Това е така, тъй като производството по предварително обезпечение на вземането е отделно производство, макар и в рамките на висящото ревизионно производство и неговата цел е именно да се обезпечи бъдещото вземане, което все още не е установено, с цел защита интересите на фиска и предотвратяване разпореждането с имущество, което би послужило за събиране на установените публични вземания. Ревизионното производство е различно от обезпечителното. Двете производства протичат по различен процесуален ред, с различни страни и с издаването на отделни административни актове, които подлежат на обжалване по различен ред. И в практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други, е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната

връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите".

Ето защо, съдът не споделя становището, че незаконосъобразният РА е единственото условие да бъдат наложени предварителните обезпечителни мерки. В тази връзка съдът съобрази, че към момента на издаване на първото постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с № С180022-023-0000249/24.01.2018 г. Ревизионен акт (РА) № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. не е било издаден. Подобен е случаят и с последващите ПНПОМ, издадени в хода на повторната ревизия. Същите предшестват издаването на РА № Р-22002218004417-091- 001/15.04.2019 г. Поради това, няма как незаконосъобразността на актовете, приключващи ревизията да обуслови такава на административни актове, които ги предхождат и чиито условия за съставянето им са различни от предпоставките за издаване на РА.

Що се касае до законосъобразността на процесните ПНПОМ и наложените с тях ПНОМ, съдът намира , че същите нямат обективното качество на незаконосъобразни административни актове.

От издадените четири постановления за налагане на ПОМ, три не са оспорени и са влезли в законна сила веднага след изтичане срока на обжалване. Пред съда е атакувано Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С180022-023-0002977/16.08.2018 г., което е потвърдено с Решение № 3853/06.06.2019 г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело 10191/2018 г.

Видно от приложеното по делото Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № С190022-024-0018064/22.05.2019 г. наложените ПОМ с цитираните постановления са отменени. Следва обаче изрично да бъде отбелязано, че са отменени самите обезпечителни мерки, а не постановленията, поради отпаднало основание, а не като незаконосъобразни. Тезата на ищеца в исковата молба, според която незаконосъобразността на ревизионните актове обуславя и незаконосъобразността на наложените запори, както вече бе посочено, не може да бъде споделена.

Предвид изложеното, съдът приема, че по отношение на претенцията за заплащане на вреди, в частта относно тезата, че същите са настъпили в резултат на незаконосъобразността на издадените в хода на ревизиите постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки, не е налице първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ – наличие на отменен като незаконосъобразен административен акт.

Що се касае до твърдените неимуществени вреди - нарушена репутация пред банкови институции и търговци, съдът намира следното:

В показанията си свидетелят В. Д. твърди, че е провел от името на дружеството –жалбоподател неформални разговори с представители на

банки, с цел кредитиране на [фирма], които били неуспешни, тъй като върху имуществото на дружеството имало наложени тежести. Не сочи конкретни имена и параметри на проведените разговори.

В хода на съдебното дирене не са ангажирани други доказателства жалбоподателят да е кандидатствал за конкретно финансиране и същото да му е било отказвано поради посочените причини. Ето защо, съдът приема показанията на свидетеля Д., в тази им част, за едностранни, изолирани и неподкрепени от останалите доказателства по делото, поради което не ги кредитира с доверие.

Съдът намира, че не се установи и твърдяното от ищеца накърняване на доброто му име пред други търговци и загуба на доверие у негови търговски партньори.

Действително, свидетелката С. заявява пред съда, че след узнаване за наложената възбрана върху недвижимия имот, е решила да се оттегли от съвместния проект „Л. –Спа“, което сторили и привлечените от нея специалисти-инженери, геодезисти и др. Горното обаче, съдът намира, че е сторено поради възникналата несигурност относно сроковете на реализирането на проекта и пенсионирането на свидетелката, не и поради причини, че е загубила доверие в търговските постижения на търговеца, в неговата лоялност, почтеност и добро име. В тази връзка съдът съобрази и това, че на 25.06.2019г. е направена апортна вноска в капитала на [фирма] на недвижимия имот, върху който е следвало да се изгради вилното селище и че това е сторено след издаване на втория РА.

В хода на съдебното дирене не се доказва, а това е в тежест на ищеца, и твърдяното накърняване, поради издадените ревизионни актове и постановления за налагане на ПОМ, на партньорски отношения с други търговци. Абстрактното твърдение, че „никой не търгува с търговци, чието имущество е запорирано“ не е достатъчно, за да се приеме настъпването на вредата за безспорно установено.

Ето защо, съдът приема, че не е налице и третата предпоставка на закона за реализиране на специалната отговорност на държавата по реда на ЗОДОВ – настъпване на вреда.

По изложените съображения, съдът намира, че не са доказани всички предпоставки за ангажиране отговорността на ответника на основание чл. 1 ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди, представляващи накърнена репутация пред банките и сриване на кредитния рейтинг, както и нарушен авторитет пред контрагентите и невъзможност да се извършват нормална търговска дейност. Ето защо, исковата претенция следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ, своевременно

направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено към минималния размер, определен на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу Националната агенция за приходите иск за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от отменени като незаконосъобразни ревизионен акт № 22221516008914-091-001/15.02.2018г. , ревизионен акт № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019г., издадени от органи по приходите при ТД на НАП – С. и от Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С 180022 – 023 – 0000249 / 24.01.2018г., изх. № С 180022 - 023- 0000524 /13.02.2018 г., изх. № С 180022 – 022 – 0009909 / 26.02.2018 г. и изх. № С 180022 - 023- 0002977 / 16.08.2018 г. на публичния изпълнител при ТД на НАП -С..

ОСЪЖДА [фирма],ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: